

гария на петъ части: 1. *Свободна България*, която да си има свой князь. 2. *Полусвободна* (наречена *Источна Румелия*), която да има свои чиновници и своя войска, но главния управителъ да е турски паша; 3. *Добруджа* да се даде на Ромъния; 4. *Пиротъ, Нишъ, Враня*, да се дадѣтъ на Сърбия; и 5. *Македония и Одринския вилаетъ* — да си останѣтъ подъ Турцитѣ за нѣколко врѣме още. Така и станѣ. Тогава първенцитѣ изъ *Свободна България* се събрахѣ въ старата българска столица — Търново, — та изработихѣ основния нашъ законъ — конституцията и на 17 Априль 1879 год. избрахѣ Александра Батембергъ да бѣде княза да свободна България. Всички Европейски държави удобихѣ избора.

И тъй ка слѣдъ освобождението ни отъ турцитѣ Александръ станѣ първий Български князь. Той князува твърдѣ малко — само седемъ години. Но и за толкова малко врѣме, той пакъ успѣ да направи много нѣщо за насъ. Защото обичаше и милѣеше народа си, както и народа — него.

Най-забѣлѣжителни работи станѣли въ негово врѣме сѣ: *Съединението на Южна България съ Северна* — и *войната съ Сърбия*.

На 1885 година българитѣ отъ Южна България (Источна Румелия) недоволни отъ управлението на Султанския пратеникъ, възстанѣхѣ, побѣдихѣ пашата и провъзгласихѣ съединението на Южна и Северна България. Князя Александръ прие съединението и заминахъ съ войскитѣ си за Пловдивъ. Тамъ бѣ най-тържественно посрѣщанъ. Нѣкой отъ Европейскитѣ сили не искахѣ да признаѣтъ съединението. Тѣ съвѣтвахѣ Александра да не приема да бѣде князь